

— Vlaky neodvážely zástupy na Sibiř, jak prorokovali Josefovi kamarádi, ale místo toho vesnici navštěvoval strach. A lidé se dovídali o nočním zatýkání, o trestech smrti, o odvezení řeholníků z klášterů.

Josef zůstával na pohled klidný a snažil se dělat, co pokládal za svoji povinnost.

Také zedničil. Ve starých montérkách, s rádionkou na hlavě, pro cizí k nerozeznání od zedníků, kteří přišli pomáhat při opravách nebo bourali napůl spadlé farní chlévy a sešlou stodolu.

Často z Brna přijížděli i kumštýři. Restaurátoři a malíři, co měli novými nástěnnými obrazy zaplnit obílené stěny.

Bývali tiší při práci, hlasití mimo ni, hlavně ve viném sklípku. S mladým knězem si rozuměli.

A tak na něho jednou, když přicházeli do roboty, volali snad z třiceti kroků:

„Máme pro vás úkol! Povinný!“

A z očí do očí, jako kdyby vyčítali:

„Vykládáte, že zůstáváte neženatí, abyste mohli snadněji pomáhat, ale skutek utek...Odsoudili na mnoho let známého básníka, žalobce mu dokonce navrhoval trest smrti. Jeho rodina se ocitne na chodníku, byt si už vyhlédl jakýsi důstojník. Na farách by se pro ni místo našlo, ale už tři faráři odmítli...“

Josef se nerozmýšlel.

„Ať přijedou,“ odpověděl.

Uvědomoval si, že mu to rozhodnutí neprospěje, že mu za ně mohou odebrat i státní souhlas k duchovní službě. Nadržování nepřítelům a jejich blízkým je neodpustitelné.

Ale někdo to přece udělat musí.